

OPERACIÓ JUDICIAL

De l'austericidi al maltractament institucional. Operació Trinity (segona part)

El maig del 2015, els educadors/es del CRAE Lo Carrilet de Tortosa van tenir coneixement del que, posteriorment, seria una de les xarxes pederastes més grans d'Europa. Immediatament ho van posar en coneixement de la DGAIA, Mossos d'Esquadra i Fundació Privada Resilis, per aquest ordre. Segurament, i deixant córrer la vista enrere, s'hagués pogut detectar abans i els adolescents i joves afectats haurien hagut de disposar d'un espai terapèutic que els acompanyés durant un temps per tal d'ajudar-los a superar experiències traumàtiques, de les quals, la majoria no n'eren conscients. Els recursos i la informació prèvia de què no disposàvem no ens van permetre la celeritat desitjada. La manca de recursos per fer possible l'acompanyament en el temps d'aquests nois tampoc els va posar a disposició els professionals i els espais terapèutics necessaris; de fet, així ho exposa la Sentència de l'Audiència, amb una amonestació en tota regla a la DGAIA.

Un any després, corria el mes de juny del 2017, la Fundació Resilis a instàncies del director de la DGAIA, el Sr. Calvo, i la cap d'Infància a les TE, la Sra. Cabanes, va destituir-me a mi com a director del CRAE, va acomiadar dos educadores i va donar l'opunitat a la resta de personal de poder rescindir el seu contracte laboral. Al cap de pocs mesos, més de la meitat de la plantilla d'educadors/es del CRAE van marxar per endegar altres reptes professionals i, d'altres professionals novinguts van prendre'n el relleu al Carrilet.

Sempre he pensat, i malauradament el temps m'ha donat la raó, que poc que es va valorar per part de la Fundació Resilis i, sobretot per part de la seva gerent, la Sra. Suñer, el valor que té un equip humà format i amb anys d'experiència. Està clar que l'ànim de lucre i el clientelisme acrític prioritza aspectes més crematístics que professionals o tècnics, però un no pot entendre com davant la manca de personal educador al mercat de treball, un responsable pot prescindir dels millors educadors/es que tenia el territori, fins i tot solidaris amb l'entitat quan aquesta deixava de pagar les nòmines. Potser

d'aquesta manera s'entén el funcionament dels Serveis Externalitzats a les Entitats del Tercer Sector i quins són els paràmetres d'uns serveis a les persones cada cop més precaritzats i amb un pes més contundent del maltractament institucional. He de dir als que heu arribat fins aquí, que jo no computo entre aquest equip de professionals brillants sense els quals mai hagués estat possible l'aventura i el projecte il·lusionant del Carrilet, companys/es de feina que sempre voldré al meu equip, persones compromeses i militants en la cura i l'atenció dels més desfavorits. Educadors/es, integradors/es, personal de cuina i neteja; tots ells excel·lents professionals disposats a donar el millor d'ells mateixos, fins i tot, quan les circumstàncies eren difícils i l'austericidi nacionalista els deixava sense cobrar la nòmina en la seva totalitat a final de mes.

Per cert, i ja tancant aquest capítol, no miro massa televisió mai, però aquests dies de confinament i pandèmia, un acostuma a mirar més televisió de lo habitual i per tant, a veure coses poc edificants. En un d'aquests temps morts mentre TV3 emetia una crònica sobre la sentència als condemnats de l'Operació Trinity, vaig veure un fragment on la Sra. Cabanes, preguntada per la periodista, deixava molt clar que ella havia estat qui havia posat la denúncia. És fals, és mentida. La primera denúncia la posa un educador del CRAE de nom Carlos, que és qui ens comunica els fets i destapa el cas, cal comentar-ho i ser justos amb les persones. A Carlos ningú des de l'entitat ni des de la DGAIA li ha agraït la seva professionalitat i el seu compromís amb els més desfavorits. Jo sí que vull fer-ho públicament perquè tothom sapiga que el sistema d'acolliment residencial s'aguanta per la tasca de professionals com ell, gent compromesa, generalment maltractats i menystinguts per les entitats i l'administració que els contracta.

Vivim temps de crisi, de pandèmia, de pànic col·lectiu i pessimisme establert. L'experiència de la Covid-19 s'ha cobrat només Catalunya més d'11.000 morts a dia d'avui; l'impacte de la pandèmia en els barris més pobres i entre

els sectors de població més vulnerables ha estat devastador. Una pandèmia mai és previsible, però el desmantellament sistemàtic del sistema públic de protecció i l'atenció a les persones sí. Deu anys d'externalitzacions, de privatitzacions, de retallades, de precarització, d'ànim de lucre generalitzat, de cursa crematística ens ha portat aquest paisatge de desolació i mort. Les polítiques neoliberals austericides del na-

"Que tothom sapiga que el sistema d'acolliment residencial s'aguanta per la tasca de professionals com Carlos (l'educador del CRAE que va denunciar els fets), gent compromesa, generalment maltractats i menystinguts per les entitats i l'administració que els contracta"

cionalisme més reaccionari ens han deixat als peus de la pandèmia.

Fa molts pocs dies, aquest mateix mitjà es feia ressò de les queixes de l'equip d'educadors/es del CRAE lo Carrilet; davant la desprotecció, la inexistència d'EPIs i l'abandonament al qual estan sotmesos per part de l'empresa després d'algun presumpte contagi entre els professionals que hi treballen. Avui, com ahir, el silenci còmplice de la Fundació Resilis i Plataforma Educativa deixa sense explicació una greu acusació, entenent que un breu comunicat a la premsa per part del Servei de Comunicació de l'entitat serà suficient a l'hora d'apaivagar el malestar professional. Ni Ricard Calvo en el seu moment -a hores d'ara encara no ha comparegut públicament a desmentir res d'allò que se l'acusa-, ni la Sra. Suñer, si és que segueix sent la gerent de Resilis -fet que he de confessar que desconec i no m'interessa gaire-, no han donat cap explicació convincent a l'episodi ressenyat. Tampoc els dirigents autòctons de l'organització -cal dir que no pròpiament de Resilis però sí de la matriu Plataforma Educativa-, la Sra. Marta Cid de manera subsidiària, no han tingut temps de sortir públicament i aportar llum a tot un joc de desinformació i fosc. Aquesta imatge projectada de manca d'implicació so-

cial, de nul·la responsabilitat corporativa, de manca de seguretat i de recursos, d'un tracte poc adequat amb allò que constitueix el seu patrimoni més preuat, l'equip de professionals dels centres que gestionen, conformen un magma que acaba esdevenint un mal ambient laboral, i uns professionals desmotivats que acompanyen uns infants i adolescents, els quals, acaben sent les víctimes d'una situació laboral i educativa molt millorable. En el seu últim treball, presentació d'una propera obra sobre el maltractament infantil, el professor J.L. Linares relata de manera brillant: "Pero las instituciones que de forma más manifiesta hacen patente la crudeza del maltrato son aquellas que se definen como garantes de la nutrición relacional (el interés superior del menor), parte también de los objetivos de la sociedad, que, por supuesto, no busca que sus miembros sean seres inanes o muertos en vida. Y, entre tales instituciones, de forma muy especial, las que tienen a su cargo la protección de los niños".¹

Sovint, les doctrines més liberals i emprenedores, ens han inculcat que els contextos de crisi s'han de viure com a

Josep Maria Beltran Subirats
educador social
exdirector Crae Lo Carrilet

finestres d'oportunitat, com a generadors de canvi, palanques de millora i transformació social. El meu tarannà pessimista m'arrossega a pensar que no en sortirem millors ni més forts d'aquesta crisi, però a partir de demà tenim l'obligació de blindar i revertir a l'administració pública tots aquells serveis essencials a les persones, sobretot a les més vulnerables i necessitades. No renunciarem a deixar als nostres fills/es una societat millor que la que nosaltres hem suportat.

¹ LINARES, J.L. *Historias para no dormir. El maltrato institucional en la atención al menor*. Revista *Redes*, núm 39, julio de 2019. Director i fundador de l'Escola de Teràpia Familiar de l'Hospital de Sant Pau, Barcelona, Espanya.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

